

РЕШЕНИЕ

№ 3184

гр. София, 23.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **13788** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С оглед задължителните указания на ВАС, дадени с Решение № 16493 от 4.12.2019г по адм.д. № 5032/ 2019г на Шесто отделение:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 76, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/.

Образувано е по жалба на С. И. П. срещу Решение № РС-205-15-065/19.09.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че оспореното решение е постановено след изтичане на срока, визиран в чл. 27, ал. 1 и ал. 2 от отменения Закон за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /ЗПУКИ/. Жалбоподателят счита, че в процесния случай е приложим по аналогия чл. 34, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, поради и което към датата на постановяване на процесното решение е погасена по давност възможността компетентният административен орган да установи наличие на конфликт на интереси и производството е следвало да се прекрати. Твърди се още, че в процесния случай не са налице две от условията за наличието на конфликт на интереси – директорът на Дирекция „Природен парк – В.“

/ДПП - В./ няма качеството на публична личност по смисъла на чл. 3 от ЗПУКИ /отм./ и констатираният интерес не може да повлияе върху безпристрастното, обективно изпълнение на правомощията и задълженията на жалбоподателя. Възражава се, че дъщерята на жалбоподателя е работила преди 11.05.2018 г., работи и сега, в [фирма], което е свързано предприятие с определения изпълнител на възложената от жалбоподателя обществена поръчка, която е проведена законосъобразно по реда на чл. 14, ал. 5, т. 2 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/. Жалбоподателят твърди, че срокът на действие на трудовия договор на дъщеря му със Сдружение „Клуб за спорт и туризъм „М. спорт““ и срокът на действие на договор № 10/12.05.2015 г. почти се припокриват, поради сезонния характер на предмета на двата договора. Възражава се също така, че месец и половина по-късно – на 12.01.2016 г., дъщерята на жалбоподателя е назначена на трудов договор в [фирма], което е свързано предприятие със Сдружение „Клуб за спорт и туризъм „М. спорт““, независимо че обществената поръчка по договор № 10/12.05.2015 г. вече е изпълнена, а другият аниматор в сдружението получава по-ниско възнаграждение, защото работи на 4 часа и е дъщеря на собствениците на дружеството и сдружението. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което прекрати административното производство по давност, алтернативно да отмени оспореното решение, както и присъди направените по делото разноски.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО /КПКОНПИ/, редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага доводи за нейната неоснователност в приложени по делото писмени бележки, както и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, адресат на акта, чиито права и интереси за засегнати от него.

Административното производство е започнало през 2015 г. по сигнал С-2015-205/14.08.2015 г. В хода на производството през 2015 г. са събрани доказателства. На 01.12.2015 г. Дирекция „Правна“ на КПУКИ е подготвила проект за решение за установяване на конфликт на интереси по отношение на С. П. в качеството ѝ на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3, т. 25 от ЗПУКИ (отм.). В заседанието си на 03.12.2015 г. Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ) е обсъдила подадения сигнал и събраните по него доказателства. При проведеното гласуване, отразено в протокол № 75/03.12.2015 г., КПУКИ не е постигнала мнозинство по чл. 22ж, ал. 2, изр. второ от ЗПУКИ (отм.) и не е приела предложения проект за установяване на конфликт на интереси. Това решение е съобщено на заинтересованото лице съгласно чл. 27, ал. 4 от ЗПУКИ (отм.) с писмо, изх. № С-2015-205#19 от 4.12.2015 г. (лист 263 по адм. д. № 11666/2018 на АССГ), като в писмото изрично е посочено, че проектът на решение ще бъде разгледан отново на заседание на КПУКИ след попълване на състава ѝ по предвидения в закона ред.

С доклад №С-2015-205#21/1.08.2018 г. изготвен от Дирекция „Публичен регистър и конфликт на интереси“ с приложен проект на решение (лист

267 и и сл. по адм. д. № 11666/2018 на АССГ) е предложено на основание § 3, т. 3 и § 5, ал. 1 от ЗПКОНПИ, обнародван в ДВ бр. от 19.01.2018 г. Комисията да приеме решение за установяване конфликт на интереси по сигнала № С 2015-205 от 14.08.2015г

След проведено на 19.09.2018 г. заседание на КПКОНПИ за приемане на решение по сигнал № С 2015-205 от 14.08.2015г по т. 1 от дневния ред с пет гласа "ЗА", единодушно комисията е приела процесното решение, предмет на оспорване по настоящото дело.

Съгласно разпоредбата на § 5, ал. 1 от ПЗР на ЗАКОН за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, неприключилите до влизането в сила на този закон проверки и производства пред съда във връзка с отменения Закон за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, както и производства по установяване на конфликт на интереси и налагане на административни наказания, се довършват по досегашния ред от Комисията. Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентния в съответствие с нормата на чл. 22а, ал. 1 ЗПУКИ колективен специализиран административен орган КПКОНПИ, като правопреемник на КПУКИ, пред която е образувано производство.

Що се отнася до формата и съдържанието на оспорения административен акт, доколкото в отменения ЗПУКИ липсва изрична разпоредба, приложение следва да намери чл. 59 от АПК. Оспореното решение съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал; наименование на акта; адресат на акта и неговото качество; фактически и правни основания за издаването му; разпоредителна част, в която се определя установен конфликт на интереси, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване; подпис на лицата, участвали в производството по установяване на конфликт на интереси, с означаване на заеманата длъжност. Ето защо, съдът счита, че е спазена законоустановената форма на оспорвания административен акт.

Относно спазването на административно-производствените правила, настоящия съдебен състав, намира следното:

Както се посочи, производството за установяване конфликт на интереси е започнало по сигнал № С 2015-205 от 14.08.2015г. Производството е образувано в съответствие с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗПУКИ (отм.);. Спазена е разпоредбата на чл. 26 от ЗПУКИ (отм.) съгласно която Комисията "събира доказателства по реда на Административнопроцесуалния кодекс, изслушва лицето, заемащо публична длъжност, и му дава възможност да направи възражение".

Според чл. 27, ал. 1 от ЗПУКИ (отм.) Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси се произнася с решение в двумесечен срок от откриване на производството по чл. 23, ал. 1. В случая оспореното решение е взето на заседание на 19.09.2018 г. по сигнал № С 2015-205 от 14.08.2015г, тоест след три години. Вярно е, че срокът има инструктивен характер, но срокът от два месеца за произнасяне по преписката е многократно изтекъл. Още повече, че инструктивният характер на срока от два месеца не следва да се възприема като разрешено от закона бездействие на административния орган. Без съмнение административният орган в случая е нарушил и установения в чл. 11 от АПК принцип на бързина и процесуална икономия, изискващ процесуалните действия да се извършват за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на административния акт.

Удължаването на инструктивния срок от два месеца на три години следва да е наложено от обективни фактори, налагащи събиране на допълнителни доказателства и изясняване на факти, които са от значение за издаване на материално законосъобразен административен акт. В изпълнение указания на съда, дадени с определение от 11.12.2019г , процесуалният представител на ответника с молба от 11.03.2020г /л.14 и сл. от делото/ изрично сочи, че причините довели до продължаване на срока и до ново произнасяне по сигнала, е липсата на изискуемо мнозинство по чл. 22ж, ал. 2, изр. второ от ЗПУКИ (отм.) на заседание на КПУКИ от 3.12.2015г., като проектът на решението е разгледан след попълване състава на Комисията по предвидения ред. След влизане в сила на ЗПКОНПИ, проектът на решение е внесен отново за разглеждане на заседание на 19.09.2018г и с пет гласа "ЗА", единодушно комисията е приела процесното решение, предмет на оспорване по настоящото дело. Тоест, причината довела до произнасяне оспореното решение близо три години след откриване производството е невъзможността да се постигне мнозинство по чл.22ж, ал.2 изр.второ от ЗПУКИ /отм./ за вземане решение за установяване конфликт на интереси, което според съда обаче, не представлява обективен фактор. Дори и да се приеме, че изготвянето на доклада от 1.08.2018 г. от дирекция "Публичен регистър и конфликт на интереси" е обективен фактор от значение за издаване на оспорения административен акт, то отново следва да се подчертае, че след проведеното на 3.12.2015 г. заседание на КПУКИ, при което поради липса на изискуемото в чл. 22ж, ал. 2 изр. 2 от ЗПУКИ мнозинство не е прието решение, то удължаването на инструктивния двумесечен срок с три години не е наложено от обективни фактори. Докладът от 1.08.2018г с приложен проект на решение по същество преповтаря проекта на решение от 2015 г. и не обсъжда новосъбрани доказателства. Ответният орган е бездействал, като в случая грубо е нарушен принципа на бързина и процесуална икономия. След заседанието на 3.12.2015г нови доказателства не са събрани. Последното е относимо към възможността да бъде възобновено производството по издаване на акта по см. чл.99 т.2 от АПК, ако се приеме , че решението по протокол № 75 от 3.12.2015г е приключващо производството по см. на чл.27 ал.2 от ЗПУКИ /отм./ Наред с това, доколкото от последното е възможно да са възникнали права и с оглед правната сигурност, упражняването на описаното правомощие е ограничено със сроковете, установени в чл. 102 АПК. Възобновяването засяга стабилността на разрешения материалноправен въпрос, поради което законодателят е въвел лимитивно изброени предпоставки и основания за провеждане на това производство. Само когато те са налице, може да се възобнови приключилото административно производство и да се преодолее формалната законна сила на издадения акт и да се произнесе отново по вече разрешения от него въпрос.

В допълнение и предвид посоченото по –горе за неспазен принцип на чл.11 от АПК за бързина и процесуална икономия е и предвидената в разпоредбата на чл. 74, ал. 1, изр. 2 от ЗПКОНПИ възможност при случаи на фактическа и правна сложност срокът за произнасяне с мотивирано решение да може да бъде продължен еднократно с 30 дни, тоест въведено е ограничението двумесечния срок за произнасяне да бъде продължен еднократно с 30 дни, което е именно в изпълнение принципа на чл.11 АПК. Такава възможност няма в чл.27 ал.1 от ЗПУКИ /отм./ Това, че законодателят не е въвел такова ограничение в ЗПУКИ /отм./ не означава административният орган да не се ръководи от принципа на чл.11 АПК. Напротив с последваща разпоредба изрично се лимитира срока за произнасяне. В случая

ответникът се произнася три години след откриване на производството, и макар този срок да е инструктивен и с изтичането му да не се погасява и преклудира правото на решаване на въпроса по същество, съдът приема, че е допуснато особено съществено нарушение по см. на чл. 11 от АПК- норма, задължаваща административните органи в Република България да извършват процесуалните действия в сроковете, определени в закона и за най-краткото време, което е необходимо за това. В конкретният случай не се установява обективна пречка за разглеждане и произнасяне по заявлението в нормативно определения срок.

Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. В случая е налице нарушение на чл. 27 от ЗПУКИ във връзка с чл.11 АПК, което е достатъчно основание за отмяна на оспореното решение, макар и да са неоснователни наведените от жалбоподателката доводи, че не е лице по см. на чл.3 т.25 от ЗПУКИ /отм/. Същата е директор на ДПП В., специализирано териториално звено на ИА по горите, създадена на осн. чл.159 ал.2 от Закона за горите, структура на Изпълнителната агенция по горите, която е част от изпълнителната власт. С. П. е служител в администрацията на органите на изпълнителната власт по см. на чл.3 т.25 от ЗПУКИ.

Предвид горното оспореното решение следва да се отмени.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски представляващи д.т. за пред АССГ и за пред ВАС общо в размер на 80 лв. Претендира се и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗА. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА - В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл. 8 ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в сила от 15.05.2020 г./ е в размер на 500 лв. Към посочената норма препраща изрично разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. При това положение и като съобрази характера на настоящото производство съдът намира, че следва ответникът да заплати сумата от 500 лв. адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателката за пред ВАС и за пред настоящата съдебна инстанция /чл.2 ал.4 от Наредбата/ или общо на 1000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № РС-205-15-065/19.09.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото

имущество.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество да заплати на С. И. П. сумата в размер на 80 лева, разноси по делото и на адвокат М. Кривачка сумата от 1000 лв. адвокатско възнаграждение на осн. чл.38, ал.2 от ЗА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: